

Ще ви разкажа за една ромска жена

Ростислав Романов

На територията на Индия са живели много народи с различни езици и традиция. Едни от тях са били ромите. Те са живели на територията на днешен Пенджаб покрай устието на река Ганг. През IX-X век започват междукастови войни, които довеждат до изселване на една част от ромите. Пътуването на тази група продължава с векове и едни от тях отиват в Армения, а други – в тази част на византийската империя, която се наричала малък Египет. След престоя в Гърция ромите отново тръгват на път и стигат до скандинавските страни и Испания, а оттам до Австралия и Америка. Там, където са пристигнали през средните векове, са били приемани добре, но е имало случаи, когато са ги гонели, избивали или са ги изгаряли на клада, защото се е смятало, че носят зло и нещастие. През 1050 г. в Константинопол ромите се изявявали като астролози, гадатели, акробати, змиеукротители, дресьори на мечки и ветеринарни лекари. Също така са били изкусни майстори – кошничари, калайджии, танцували, свирели и пеели фантастично. Поради уменията си били приемани от местното население не като врагове, а като полезни гости. Ценили са силните коне и красивите жени.

Според мен да се разкаже за една ромска жена е като да се нареди картинна мозайка, в която липсват някои части, а са сложени части от други мозайки в същата кутия. Ромската жена е мургава, с големи черни очи, дълга къдрава коса, индийски черти на лицето. Типично за ромската жена е било носенето на различни накити – обици, гривни, синджири, халки. Този начин на накичване се е запазил до ден-днешен. Голямо впечатление прави и цветът и шарките на облеклото. Основният цвят е бил червеният, който е символизирал чувствителността и силния темперамент на ромската жена. Тя е водела чергарски начин на живот, пътувайки със семейството си с каруци и шатри, а по-късно с фургони. Възможно е онези прародители на ромите, които са били номади, да са пренасяли вещите си с каруци, теглени на ръка или от вол. Минавайки през планината по пътя за Персия, ромите изоставят каруците и използват вместо тях мулета и магарета. В Персия те попадат на една номадска група, известна под името „алани“. Аланите са чергарствали със семействата си из Северна Персия и Кавказ като търговци и занаятчии и използвали покрита каруца, която на своя език наричали „ордон“, каквито все още се употребяват в Англия. Каруците се използвали за пренасяне на битовите принадлежности, на